

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לב, ג] (ב) [שם לב, ג] (ג) [שם לב, ג] (ד) [ב"ב קמב, טז] (ה) [ויקרא טו, ו] (ו) [ויקרא טו, ו] (ז) [ויקרא טו, ו] (ח) [ויקרא טו, ו] (ט) [ויקרא טו, ו] (י) [ויקרא טו, ו]

הגהות הב"ח

(א) [שם לב, ג] (ב) [שם לב, ג] (ג) [שם לב, ג] (ד) [שם לב, ג] (ה) [שם לב, ג] (ו) [שם לב, ג] (ז) [שם לב, ג] (ח) [שם לב, ג] (ט) [שם לב, ג] (י) [שם לב, ג]

הגהות מהר"ב

(א) [שם לב, ג] (ב) [שם לב, ג] (ג) [שם לב, ג] (ד) [שם לב, ג] (ה) [שם לב, ג] (ו) [שם לב, ג] (ז) [שם לב, ג] (ח) [שם לב, ג] (ט) [שם לב, ג] (י) [שם לב, ג]

מוסף רש"י

פולטת שכבת דור. כגון שמשנה כזו ופסקה והתחלה למנות ופולטת, מהו שפסוק מניין, רואה הויה. הא דק"ל דפולטת טמאה משום רואה הויה, או נוגעת הויה. משום טומאה, ונוגע לא סתם (ועי' ג, ב) ברוקא הדא תפירו. סתם רוק אחד אהם דוקקיס (שבת צט, א).

יוצא דופן פרק חמישי נדה

מב.

עין משפט
נר מצוה

בר א מיי פ"ו מהל' תרומות הל"ז:
בה ב מיי פ"ה מהל' אבות העומה הל"ט והל"ט:
הל':
ב ג מיי פ"ה מהל' איסורי ביאה הל"ז:
ב ד מיי פ"ה מהל' משבב ומשכב הל"ג סגנון לאוין:
בה ב מיי פ"ג מהל' שאר אבות העומה הל"ט א:

תוס' הרא"ש

מדאמרי רחמנא אבעלי קריין בסיני. לאו מאיש גמר דא"כ יגמר ממקדש דאחמיר רחמנא לשלח בעל קרי חוץ ל' מחנות כמו ב' והתם לאו חידוש הוא אלא גמר אשה מאשה דמטעם פולטת החמיר הכתוב (רביעלי קריין) בסיני שיפרשו ג' ימים מנשותיהן: דהא זבין ומצורעין דחמירי. פי' שפתייהן להחמיר עליון ותר מבועלי קריין. ע"כ לא קאמר ר' שמעון דיהי כבועלה כו' אבל לטמא במשהו רואה הויה וק' מהא דאמרין בפסוקים פ' אלו דברים דר' שמעון סבר כו' נתן דאצטרך חומותיה פי' האמה וילף בעל קרי מוב וא"כ דיהי כבועלה ולא טמא במשהו וי"ל דר' שמעון ודאי אינה מטמא במשהו וה"ק דאפי' סבירא לן כו' שמעון הא דאית ליה לעיל שאינה מטמאה בפנים כבחון מ"מ איפשר דס"ל דמטמאה במשהו: תרדח והובא ושומרת יום כנגד יום כולם מטמאות בפנים כבחון. פרשי' בראיה ראשונה אבל בשניה ליכא למימר דהא בלא ראייה מטמאה היא וה"ק הובא והשומר' יום כלומר בין שראתה ג' ימים בין שראתה יום אחד מטמאה בבית החיצון בראיה ראשונה. ונ"ל דבת' דחק דמשכח' לה שפיר נפקותא בובה פ' שפיר נפקותא בובה דמטמאה בפנים כבחון אפי' דכבר טמאה היא כגון שראתה ביום ראשון וביום שני ונפקר הדם ביום ג' ויצא לבית החיצון ולא יצא לחוץ עד יום ד' דאי לא דמטמאה בפנים כבחון לא הויה זבה שלא ראתה ג' ימים רצופין: אמאי טמאה בלועה היא. אליבא דאביי קא פריך דאית ליה לקמן דאיתו מקום של אשה בלועה. ומי לרבא נמי איכא למימר דקרי ליה טמאה בלועה משום דאריי שנקר מחמקור ולא יצא עריון לבית החיצון והא דמסיק הכא נמי בשיצא לחוץ לרבא אפי' דלא יצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לבית החיצון לגמרי. ומי מדקאמר עשאוה כבבל עוף טהור משמע דס"ל כאבי דלרבא אמרין לקמן דמקום נבלת עוף טהור בית הסתור: עשאוה כבבל עוף טהור. ואפי' שלא החמירו בשאר טמאות בלועות דעלמא הכא גזרו טפי שיצא יבא לטהרה ע"י טבילה זו אפי' נגע בה כשיצא לחוץ:

מסתברא דנוגע הויה. ומסיני לא גמרינן דחדוש הוא ולהכי לרצון נמי אצטרך יהיה דלא גמרינן מסיני אפי' דבסמך צני למימר דאף לר"ש רואה הויה וסתרה: **מדאחמיר** רחמנא אבעלי קריין בסיני. מאיש לא מוכח דפשיטא דרואה הויה אלא מאשה דמשום פולטת הויה רחמנא ג' ימים אל תגשו אל אשה: **דחא** זבין ומצורעים דחמירי. אף ע"ג דאכתי לא נאמרה פרשת טומאה ושליוט טמאים מ"מ ראו להחמיר בהן יומר מנפולטת: **עך באן דא קאמר ר'** שמעון ב'. אכל לטמא במשהו רואה הויה ואל' והא אמר בפסוקים פרק אלו דברים (דף טו: דר' שמעון סבר כו' נתן דזו צני שיעור כחיתמת פי האמה וילף בעל קרי מזו וא"כ אמאי מטמא במשהו נ"מ דיה כבועלה וי"ל דרבי שמעון ודאי לא מטמא במשהו והכא ה"ק אפי' למאן דאית ליה כו' שמעון דפולטת ולא מטמאה בפנים כבחון מ"מ מטמאה במשהו אי סבר דאיש מטמא במשהו:

בירידה טמאה. הדס טמא דיצויה וטבילה תליא רחמנא וטמאה האשה משום נוגע טומאת ער: **אמאי** טומאה בלועה היא. לאצני דלאמר בסמך איתו מקום של אשה צלוע הויה נישא דקרי ליה טומאה צלועה ולרצא נמי דלאמר צית הסתירה הויה י"ל דמיייר צשנעקר הדס נה המקור ולא יצא לצית החיצון והא דמסיק שיצא לחוץ לרצא לא כריך שיצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לצית החיצון דהויה צית הסתירה וטמא במשהו ומיכא עשאוה כבבל עוף טהור משמע דסבר כאצני דלרבא אמר לקמן דמקום נבלת עוף טהור צית הסתירה הויה:

עשאוה כבבל עוף טהור. אפי' דכבר טמאה היא כגון שראתה ביום ראשון וביום שני ונפקר הדם ביום ג' ויצא לבית החיצון ולא יצא לחוץ עד יום ד' דאי לא דמטמאה בפנים כבחון לא הויה זבה שלא ראתה ג' ימים רצופין: אמאי טמאה בלועה היא. אליבא דאביי קא פריך דאית ליה לקמן דאיתו מקום של אשה בלועה. ומי לרבא נמי איכא למימר דקרי ליה טמאה בלועה משום דאריי שנקר מחמקור ולא יצא עריון לבית החיצון והא דמסיק הכא נמי בשיצא לחוץ לרבא אפי' דלא יצא לחוץ לגמרי אלא שיצא לבית החיצון לגמרי. ומי מדקאמר עשאוה כבבל עוף טהור משמע דס"ל כאבי דלרבא אמרין לקמן דמקום נבלת עוף טהור בית הסתור: עשאוה כבבל עוף טהור. ואפי' שלא החמירו בשאר טמאות בלועות דעלמא הכא גזרו טפי שיצא יבא לטהרה ע"י טבילה זו אפי' נגע בה כשיצא לחוץ:

וכי תימא דילמא אשתיר אי הכי חיישין שמה נשפיר צה. ומספיקא קא מטמאה א"כ מאי אי אפשר חיישין מיצעי ליה: אלא לרצא נמי. דלא אולה הילכך כל שעה פלטה והא דר' שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון שלא נתהפכה לאחר הטבילה ודרצא במתהפכת: ורצא. לפרושי לן קרא אהא דכי כתיב (ו) ורחו צמים דמשמע דיכולה לטבול צו ציום כשאינה מתהפכת. ל"א מתהפכת צשעת תשמיש ואין הזרע נקלט צרחס יחד הילכך פולטת והולכת מעט מעט אינה מתהפכת צשעת תשמיש נקלט הזרע יחד ויולא צבת אחת: רואה הויה. משום ראייה טמיה קרא (ו) ומשום נוגעת צשכבת זרע דעד השתא הויה נגיעת צית הסתירה ולא הויה טמאה אלא ציום תשמיש ונגורת הכתוב וכי פלטה נגעה לצרפי ומטמיה: **לספור**. צויצה צימי ספירה אי רואה הויה סותרת אכל נוגעת לא שאס נגעה צשום טומאה אינה סותרת דהא וספרה לה כתיב (ו) והאיכא: **ולטמא במשהו**. לראייה לא צעינן שיעורא כדאמרין במתני' (מ) לרס נדה ולצויה ולקרי מטמאין בכל שעה אכל נוגע צני שיעורא כדאמר בפירקין (לקמן דף מג:) איכא למ"ד כעדשה ואיכא למ"ד כחיתמת פי האמה: אי שמיע ליה. לרצ שמואל: **מסניא**. דפליגי רבנן ור"ש לעיל (מא): דקאמרין רבנן פולטת צשכבת זרע מטמא בפנים כבחון ולר"ש דדיה כבועלה: **לרצא רואה הויה**. לענין לטמא בפנים כבחון ולר"ש נוגעת הויה: ואי לא שמיע ליה. אמאי מספקא ליה מסבדא נוגעת הויה דהא לא מגופה חוץ אלא מה שקבלה היא פולטת: ואלינא דרבנן לא קמיבעיא ליה. דכיון דלרבנן מטמא בפנים כבחון אלאמה רואה הויה וכו' דמטמאה במשהו ולענין סמירה נמי סתרה דהא מותרת וצ"ה מרבי ליה מיהיה (ב) וצויה: **כי קא מיצעי ליה אלינא דר"ש ולטמא בפנים לא מיצעי ליה**. דהא שמעינן לר"ש דלא מטמיה: **כי קא מצעי ליה לספור ולטמא במשהו מהו**. מי אמרי' כי אמר ר' שמעון דיה כבועלה לטמא בפנים כבחון מה כבועלה לא מטמא אינה נמי לא מטמאה אכל לספור ולטמא במשהו לא משוי לה כנוגעת דהא א"כ אמר דיה כבועלה סתרה ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא לא שגא דכי היכי דלענין טומאת פנים משוי לה נוגעת לענין משהו וסתירה נמי משוי לה נוגעת: **לעולם לא שמיע ליה מסני**. ודקאמרין

מסבדא נוגעת הויה לא היא מסבדא לא ולא הזירה על טמא שרץ רואה הויה: **כולנו צרוקא חדא ספיוסו**. כולסם שמתסם שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחצירו כחצובות תוף שדי צפרק אף על פי (דף סא:): **אמר ליה**. אצני שפיר אמר לך: **אכל לספור ולטמא במשהו רואה הויה**. דאי נמי דיה כבועלה מטמיה כבועלה במשהו וסתרה כבועלה: (י) **כולן מטמאין בפנים כבחון**. בראייה ראשונה אכל צשניה ליכא למימר דהא בלא ראייה טמאה היא: **הוינדה**. לקמן מפרש: **הובא ושומרת יום**. הכי קאמר צין שראתה ג' ימים צין שראתה יום אחד מטמאה צצית החיצון בראיה ראשונה: אי צימי נדה. ילדה וראתה הא תני ליה וצ"ה הא תני ליה וצ"ה: **מטמאה לטהרה**. לאחר צשנות כותים (לעיל דף לה:): **ציומי וטבילה תלך רחמנא דלא הויה דס טוהר אלא לאחר טבילה**: **ועקור דס**. צצית החיצון ועמד שם יום או יומים: **טמאה**. כל זמן שהוה צה וכשיצא צעיא אחריתי דלא טהרהה טבילה והיינו דתניא ויולדת מטמיה צצית החיצון: **טומאה צלועה היא**. וקיימא לן צפרק צהמה המקשה (חולין דף עא). טומאה צלועה אינה מטמאה לא צבמג ולא צבמג והכא הויה טומאה צלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמתמאות צצית החיצון דהתם משום ראייה (א) דמאתמול היא וטומאת שצעה ורחמנא אמר (ויקרא טו) בצשעה מצי אחא צצית החיצון הויה ראייה אכל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערצ דאי משום ראייה מאתמול איעקר ומאתמול הויה ראייה וראייה דמאתמול לא מהיצי לה האידנא דמאתמול הויה להו ימי טומאה והשתא הוה להו ימי טוהר וטומאה צלועה לא מטמיה צבמג וצמאש: **אפכרים ניהליה**. פירשתי לו טעמא: **וכריש לי כרישי**. הדעה לדברי ונענע כראש: **נגדים צצים כנליעה**. נגדים שהוה לצוש צבן צשעה שנוגע צה אינן טמאין שאין להן טומאת מגע דלאמר רחמנא לא יאכל לטמאה צה (ויקרא כב) אין לך אלא מה שאמור צה אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה נגדים שהוה לצוש צשעת צליעה כדכתיב (שם מ) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה וטריפה צאזרח וצגר וכצם נגדי וטוהר וצבולת עוף טהור כתיב דצבולת צהמה לא מטמאה צצית הצליעה כדאמר צשמעין (לקמן דף ע"ב) וצבולת עוף טמא נמי לא מטמאה כדאמר צבורת כהנים (אחרי פרק יב) מי שאיסוריו משום צל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום צל תאכל נבלה משום אלא משום טמא: **התם**